

Donderdag 10 augustus 1916.

Heden verscheen de verordening in de dagbladen en op plakkatens, waarbij al het koper, tin, nickel en allerlei metaal van huisgerief; zal afgehaald worden ten behoeve der vijandelijke bezetting.

Opgepast. Alles afgeven.

Ik heb niets verheimelijkt, zooals velen doen, niet uit deugd van oprechtheid, maar uit schrik voor boet of gevang. Alles zal eerstdaags betaald worden tegen een kleinen prijs. Het doel: om munitie te maken ten einde onze gebouwen te vernielen en onze jongens dood te schieten.

Melkboeren mogen in de stad niet meer komen. Wie melk noodig heeft, moet ze zelf op de hoeven halen. Op alle karnen zijn de zegels gelegd. De boter wordt in beslag genomen.

Bezoek van een aangehuwden neef: een groote, mooie, lenige officier. Hij excuseert zich in uniform aan te bellen. Zijn glimmende landauer met twee blinkende paarden bespannen — wat ik later bij het uitleiden zie, heeft hij kieschheidshalve verder doen stilhouden.

De burens kijken door de spleten hunner gordijnen. Hij brengt mij nieuws van mijn verwanten uit Holland: een nicht en hare dochter — allen mijne lievelingen, waren tijdens den overtocht naar Engeland op de "Koningin Wilhelmina" die schipbreuk leed. Het leven gered, doch alles kwijt, wat ze bij zich hadden. Ze gingen hun zoon en broeder bezoeken: Belgischen vrijwilliger in 't leger, nu met verlof in Londen.

Deze officier is het, die bommen wierp op Rusland. Uhlan, is hij nochtans zacht, medeslepend, beminnelijk, voornaam, toegankelijk en... mijns ondanks heb ik lust om te zeggen, dat ik hem van af zijn kindsheid heb liefgehad.

Dat ware voorzeker misdadig geweest in de gegeven omstandigheden. Ach... ik verdien geen blaam, mijn rechtvaardigheidsgevoel is verbasterd, mijn oordeel is beneveld voor het oogenblik.

Virginie LOVELING (« *In oorlogsnood* »)